



Kjærlighetens varme i alle klima Love's warmth in all climates

Oversatt fra *The Christian Science Journal*, Årgang 127, Nummer 02

Joseph Waweru Kamenju

Denne afrikanske reisende oppdager den universelle Kristus hvorenn han befinner seg.

Da jeg først begynte å delta i Kristen Vitenskaps søndagsgudstjeneste i det som nå er min hjemmekirke i Nairobi, Kenya, var det mye ved gudstjenesten som på meg virket stivt og kaldt, og fritt for spontanitet. Det var to forelesere i stedet for en prest som talte fra en prekestol. Foreleserne stod bak lesepulter i stedet for å vandre rundt et alter under prekenen. Selv salmesangen virket stiv og formell.

Jeg lærte at fremgangsmåten i gudstjenesten var fast og ikke hadde endret seg på hundre år: Tre salmer fordelt gjennom gudstjenesten, åpningstekster fra Bibelen, stille bønn og Fadervår, og lesing av en tekstpreken fra Bibelen og *Vitenskap & Helse med Nøkkel til Skriften* – boken skrevet av Mary Baker Eddy som sammen med Bibelen utgjør menighetens pastor. De to foreleserne i vår kirke leste med varme og forståelse, men jeg gikk likevel fra de gudstjenestene med en kald følelse.

Selvom de første gudstjenestene jeg opplevde manglet de gripende følelsesmessige innslagene jeg hadde sett i andre kristne kirker, gav budskapet jeg hørte – så fremmed det enn virket på meg da - likevel gjenklang i meg. Kun mye senere kom jeg til å sette pris på effektiviteten i denne form for tilbedelse, en som appellerer mer til ens tanker enn til følelsene. En der innholdet er viktigere enn måten det blir presentert på.

Likevel lengtet jeg etter mer spontanitet og friskhet i våre gudstjenester. Så, to år senere fungerte jeg som solist i kirken. Solosalmen var tradisjonelt gjengivelser av salmer fra Kristen Vitenskaps Salmebok. Jeg begynte å syngre noen velkjente stykker fra kilder utenom salmeboken, og jeg følte at jeg brøt nye veier. En søndag sang jeg "Amazing Grace" og det kjentes vidunderlig godt. Etter gudstjenesten kom folk frem til meg og fortalte hvor oppløftende de synes det var å høre den sangen. Det oppmuntret meg til å be mer og gjøre mer for å gjøre gudstjenestene inspirerende.

Med utgangspunkt i søndagsskolen, introduserte vi en friere atmosfære og mer sang. Vi begynte å holde sangøvelse etter kirketid, og dette førte til at vi ble mer samlet som en kirkefamilie. Det har vært en hyggelig overraskelse å se at eldre medlemmer fører an mot en mer ungdommelig kirkeopplevelse. Iblant holder de en sammenkomst etter gudstjenesten med mineralvann og litt å bite i der nye medlemmer ønskes velkommen slik at de skal føle seg mer hjemme. Jeg har lært gjennom disse enkle handlingene at for besøkende er det den kjærligheten vi gir som gjør det mulig for gudstjenesten å nå hjertet.

For omtrent et år siden ble jeg valgt som første foreleser i kirken min. Da jeg reiste meg for å lese den første gangen, stoppet jeg opp, og det gikk opp for meg at jeg ikke hadde anelse om hva slags utfordringer mange av menneskene foran meg stod overfor. Jeg så at jeg ikke kunne nå menigheten som en person, uansett hvilke menneskelige måter jeg valgte for å nå ut til dem. Men jeg godtok at Kristus, makten og innflytelsen ved Guds tilstedeværelse, kjente ethvert individs behov og ville finne sin stemme og nå dem alle slik de hadde mest behov for.

I det øyeblikket smilte jeg og slappet av. Jeg kjente en veldig kjærlighet til menigheten. Noen av dem smilte igjen, og jeg kjente det som en omfavning idet jeg sa et hjertelig "god morgen, alle sammen!" Jeg forstod at det å være første foreleser ikke handlet om en som leste fra bøker. I sitt åndelige vesen er det å være foreleser et embete som Kristus taler gjennom. Jeg måtte bare ta et skritt tilbake og lytte til denne ytringen sammen med menigheten.

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

I det minnerike øyeblikket klarte jeg å skille personlighet fra det Guddommelige Prinsipp som fremfører sitt eget budskap om helbredelse og frihet. Denne oppvåkningen gjorde det klart for meg – som ingenting tidligere hadde gjort – hvorledes "Jesus demonstrerte Kristus." Som Mary Baker Eddy skrev, "Jesus demonstrerte Kristus; han beviste at Kristus er Guds guddommelige idé – den Hellige Ånd eller Talsmannen, som åpenbarer det guddommelige Prinsipp, Kjærlighet, og fører til hele sannheten" (Vitenskap og Helse, s. 332). Mennesket Jesus demonstrerte det varige og evige Prinsipp gjennom alle de forandringer og utfordringer han møtte i livet. Gud – Prinsippet i hans og i alt liv – var uforanderlig. Å demonstrere denne sannheten forandret mannen Jesus i den grad at han kunne overskride verdslig og dødelig eksistens gjennom oppstandelse og himmelfart.

Hver og en av oss må forandres fra barndom til voksen alder. Som Paulus skrev så veltalende til kirken i Korint, "Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige" (I Kor. 13:11). Slik må også hver kvinne og hver mann forandres av vårt uforanderlige Prinsipp. Hver og en – være seg kirke, regjering, eller menneskekropp – må forandres til det bedre av Kristi Prinsipp, som er det samme igår, idag og i morgen som Bibelen forteller oss (se Heb. 13:8).

I *Vitenskap & Helse* forklarer Mary Baker Eddy at Kirke er "Sannhetens og Kjærlighetens bygning" og ikke en fysisk ting. Hun sa videre at Kirke "er alt som hviler på og utgår fra det guddommelige Prinsipp" (s. 583). Dette er det Prinsipp som vil forvandle menneskeheten og løfte oss ut av drømmene om et materielt liv og opp mot en demonstrasjon av åndelig liv og forhold. Det Guddommelige Prinsipp forandrer seg ikke, men menn og kvinner forandres ettersom de fornyes i Ånden; ettersom deres "slumrende forståelse" røres eller våkner – og det er slik den sanne Kirke blir "funnet" ifølge Vitenskap og Helses åndelige tolkning av uttrykket.

Jeg kom til å forstå at selvom Kirkehåndboken (som gir rekkefølgen for søndagsgudstjenester og onsdags aftenmøter) er mer enn hundre år gammel, og Bibelen er noen tusen år gammel, er sannhetene i de bøkene uforanderlige. Men disse sannhetene forandrer oss unektelig og forvandler måten vi tenker og handler på. Nylig har jeg hatt anledninger til bedre å forstå Kirkens bestandighet og hvordan det å stole på guddommelig Prinsipp virker i våre liv – det ved Kirke som "alt ...utgår fra".

Kort tid etter at jeg begynte som foreleser, skjedde det en plutselig omvendning i livet mitt, og jeg befant meg plutselig i Oslo, Norge, for å ta høyere utdanning innen arkitektur, noe jeg lenge hadde ønsket å gjøre. Men siden jeg begynte studiene mine, har jeg blitt kastet ut i et helt annerledes religiøst miljø.

I Nairobi var jeg omringet av en vidunderlig og varm menighet og familie. I Oslo fant jeg ut at det ikke er noen offentlige Kristen Vitenskaps gudstjenester. Jeg hadde besøkt leseværelset i Nairobi nesten daglig og gledet meg regelmessig over utgivelsene til Christian Science Publishing Society. I Norge har jeg kun min internettforbindelse med kirken og publikasjonene – men nå har vi i det minste denne globale kommunikasjonskanalen.

Norge, som de fleste Europeiske land – er et sekularisert samfunn, og kirke – eller rettere sagt religiøsitet – er ikke et like offentlig emne som det er i Kenya. I det meste av Afrika konkurrerer kirker aggressivt og åpent om tilhengere. I Kenya finner du kirker og predikanter på hvert gatehjørne og praktisk talt i ethvert nabolag.

Men det ville være galt å tro at nordmenn er mindre gudsfryktige simpelthen fordi ytre bevis på Kirke synes å mangle. For om det virkelige omfang av Kirke finnes i det som "gir bevis på sin nytte og som viser seg å høyne menneskeslekten," så er det på grunnlag av kjærlighet, medmenneskelighet og satsing på fredsforhandlinger – de grunnleggende Kristne verdiene som Jesus underviste i Bergprekenen – ikke riktig å si at det i Norge skorter på Kirke og dens velsignelser. Ganske tidlig under mitt opphold i Norge så jeg mange eksempler på hvordan kjærlighet aktivt uttrykte det guddommelige Prinsipp som var dens drivende kraft.

Kort tid etter at vi ankom Oslo gikk vennene mine og jeg til en stor bank for å veksle pengene våre til norske kroner. Når det var vår tur forklarte damen i skranken – da hun oppdaget at vi var utlendinger – at vi ikke ville få en god valutakurs i hennes bank. Hun henviste oss til en nærliggende forex der vi fikk en bedre kurs. Jeg var overrasket over denne uselviske handlingen, men har siden sett slike ting gjentatt igjen og igjen når jeg

har hatt å gjøre med våre norske naboer. Jeg har ofte blitt fortalt, "det beste for det du vil ha er der eller der, og ikke her." Jeg har gjentatte ganger sett forskjellen mellom erklært religiøsitet og Prinsippet i aksjon.

På tross av en tilsynelatende mangel på kirkelig aktivitet i Norge, finns det en gjennomtrengende indre interesse for praktiske uttrykk for ekte kjærlighet, ærlighet, og medmenneskelighet. Og kanskje er disse svært åndelige egenskapene – som kommer fra Prinsippet som er Kjærlighet – ansvarlige for Norges økonomiske fremgang og sosiale fred. I Oslo blir kanskje ikke religion preket til deg slik det ofte skjer på en offentlig buss i Nairobi, men Prinsippet som beveger all tilbedelse er tilstede og virksomt på begge steder. Sannheten er ikke begrenset til tilbedelsessteder. Det guddommelige Prinsipp er ikke kaldt eller uten omsorg.

Jeg finner stadig nye måter å uttrykke og dele Kristen Vitenskap som ikke har noe å gjøre med fysiske strukturer. Nå kjenner jeg meg ikke fratatt noe ved å ikke kunne delta i formelle søndagsgudtjenester. Jeg tenker på Kirken og dens uttrykk rundt meg som om vi er "Guds medarbeidere." Det Bibelveset fortsetter, "Dere er Guds åkerland, Guds bygning" (I Kor 3:9).

Kristus finner ytring i Norges skoger og fjell og i byområdene akkurat som det gjør på Nairobis gatehjørner. Det er ikke avhengig av en stor menighet for å høres. Selv en enslig tilhører kan høre Kristus tale og bli berørt av budskapet.

Joseph Kamenju arbeider med forskning i forbindelse med sin doktorgrad ved Arkitekthøyskolen i Oslo.